

**A fost depusă o nouă contestație împotriva
candidaturii lui Ion Iliescu** *Rom. Lib., 11 oct. 1996*

Curtii Constitutionale i se cere ca decizia referitoare la cel de-al treilea mandat să fie luată în ședință publică

Biroul Electoral Central a înregistrat ieri, 10 octombrie, cu nr. 397, o nouă contestație împotriva celei de-a treia candidaturi a lui Ion Iliescu. Contestația este susținută de prof. doc. Corneliu Turianu, Livia Dandara - istoric, Mihai Creangă, Gabriela Stoica, Gilda Lazăr, Simona Popescu, Florin Gabriel Mărculescu - ziariști. Conform prevederilor art. 14, alin. 1 din Legea nr. 47/1992 și îndeosebi celor ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului,

coroborate cu prev. art. 20, alin. 2 din Constituția României, semnatarii cer insistent ca această contestație să fie judecată în ședință publică și cu liberul acces al presei la dezbateri. Curtii Constitutionale i se atrage atenția că în discuție sunt texte constituționale extrem de clare (art. 81, alin. 4 din Constituție și art. 10 din Legea 69/15 iulie 1992) din care rezultă fără nici un dubiu ilegalitatea și caracterul abuziv al celei de-a treia candidaturi a lui Ion

Iliescu la funcția de președinte al României.

În finalul contestației, Curtii Constitutionale i se atrage atenția că "mai are încă timpul să revină asupra hotărârii sale, altminteri asumându-și riscul de a legitima instaurarea unei noi dictaturi personale, în disprețul ordinii constituționale". Cum termenul de depunere a contestațiilor expiră la 13 octombrie a.c., nu este exclus ca aceasta să nu fie chiar ultima contestație înregistrată la BEC. (P.S.)

Curtea Constituțională nu dă doi bani pe Convenția Europeană a Drepturilor Omului

R.L.
12 oct '96

Ieri, Curtea Constituțională a decis că este cazul să respingă și contestația depusă împotriva celei de-a treia candidaturi a lui Ion Iliescu. Semnatarii - Corneliu Turianu, Livia Dandara, Mihai Creangă, Gabriela Stoica, Gilda Lazăr, Simona Popescu și Florin Gabriel Mărculescu - au cerut insistent ca această contestație „să fie judecată în ședință publică și cu liberul

acces al presei la dezbatere”. Solicitarea lor s-a bazat îndeosebi pe prevederile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Numai că judecătorii Curții Constituționale au demonstrat că nu dau nici două parale pe Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dovadă fiind faptul că și această decizie a fost luată într-o ședință desfășurată cu ușile închise. (P.S.)

CAMPIONUL ABUZURILOR / Iliescu așteaptă voturi

Cui îi e dor de dictatură, să-l voteze!

Gratie Curții Constituționale, transformată în executor al președintelui în funcție al României, candidatul ilegal Ion Iliescu a intrat în turul al doilea, sprintând în linie dreaptă spre cel de al treilea mandat, încununarea maratonului început acum șapte ani, la 22 decembrie 1989. Cel care pe "baricada revoluției" se pronunța explicit pentru limitarea mandatelor, declarând pe postul național de televiziune că "nimeni nu va putea fi înscăunat pe viață într-o funcție de conducere", pentru că trebuie "să existe această permanentă înnoire, înprospătare, numai așa putându-se asigura progresul continuu", își încalcă astăzi propria ordine constituțională. Considerându-se unic și de neînlocuit - semne clare ale puterii paranoide - Iliescu nu mai ține seama de nimic: Pentru a fi mai presus de lege a transformat Curtea Constituțională într-o trambulină, anexă a vrierii sale. În etapa contestării candidaturii lui Iliescu, la Curtea Constituțională s-a înregistrat un record absolut - peste 350 de contestații ce au fost "judecate" pe loturi, precum condamnații politici de odinioară. Iată, de exemplu, Hotărârea nr. 57, prin care au fost respinse "ca neintemelte" (cunoscutul refren) contestațiile nr. 367 și 391 din 8 octombrie, precum și contestațiile nr. 397 și 402 din 10 octombrie. Toate aceste contestații, cumulate, au fost judecate pe 11 octombrie. Între 8 și 11 octombrie, oricum ai socoti, sunt mai mult de 48 de ore, adică termenul prevăzut de lege pentru soluționarea

cauzelor de acest gen. O fi funcționat și aici aritmetica mandatelor... Cui le-a că CC invocă respectarea termenului de 48 de ore ca să motiveze neîntârzierea părților, cerută imperativ în chiar textul contestațiilor. Pentru edificare, publicăm două dintre contestații, precum și Hotărârea nr. 57 a CC. Trebuie, totuși, să atragem atenția asupra selecției operate de Curte, potrivit alinaiților ei: pasaje întregi referitoare la art. 10 din Legea alegerilor prezidențiale și Convenția Europeană a Drepturilor Omului au fost omise din motive. În opinia Curții, acestea sunt doar "motive" invocate și "nu reprezintă impedimente juridice". Pentru Curte există o unică lege, pe care și-a făcut-o singura: Hotărârea nr. 1 din 9 septembrie 1996, prin care a fost respinsă contestația Alianței Civice. Această hotărâre este invocată în mod repetat ca argument infailibil. În schimb, trece sub tăcere Hotărârea nr. 18 din 1992 care constată că puterea lucrului judecată la "Constituția României are în vedere funcția de președinte al României, funcție instituită după 22 decembrie 1989, prin Decretul-lege nr. 92/90". Ca și Curtea Supremă de Justiție în cazul caselor naționalizate, Curtea Constituțională s-a dezis de propriile ei decizii, schimbând jurisprudența la comanda lui Iliescu. Pentru ca nimic să nu tulbure fărădelegea, Curtea a impus până la capăt secretizarea judecății, deși contestații au cerut insistent să fie citați personal, iar procesul să se desfășoare în

prezența presei, pentru asigurarea unei depline transparențe. Unul dintre contestatari, Paul Florea, el însuși judecător la Curtea Supremă de Justiție, deci bun cunoscător al procedurii, și-a dat și numărul de telefon de acasă, declarându-se la dispoziția Curții în orice moment. Nu numai că n-a fost chemat la proces, dar Curtea a ajuns până acolo încât să-l falsifice fără jenă cererea, susținând că, în mod excepțional, a admis să nu fie citat! Cei alți contestatari, în majoritate ziaristi, au înroșit telefoanele Curții Constituționale timp de 24 de ore, în speranța că vor fi citați. Răspunsurile au fost de tipul: "nu cunoaștem încă, nu s-a decis, vom vedea", pentru ca în final, tot telefonic, să se comunice direct verdictul: Contestație respinsă. Fără motivare. Acesta este modul în care Iliescu și Justiția lui înțeleg să respecte Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Constituția și legile țării. Campionul ilegalităților și abuzurilor de putere așteaptă acum voturile cetățenilor peste ale căror drepturi trece cu bocancii! Cui îi e dor de dictatură să-l voteze.

Gilda Lazăr
Florin-Gabriel Mărculescu

Domnului Costică Ionescu Președinte al Biroului Electoral Central

Contestația nr. 397/10 oct. 1996 împotriva înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii intimului DOMNULUI ILIESCU, pentru alegerile din 3 noiembrie 1996, la funcția de președinte al României, solicitând ca, prin Hotărârea ce o va pronunța, Plenul Curții Constituționale să constate nulitatea înregistrării menționatei candidaturi și, pe cale de consecință, să dispună neîncluderea ei în comunicarea adresată de Biroul Electoral Central către birourile electorale de circumscripție, cu privire la candidații înregistrați cu titlu definitiv.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 47/1992 și îndeosebi cu cele ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, coroborate cu prevederile art. 20 alin. 2 din Constituția României ("Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale"), cerem insistent ca prezenta contestație să fie judecată în ședință publică, intimându-l urmând a fi citat la domiciliul indicat în cuprinsul propunerii sale de candidatură. De asemenea, cerem accesul presei la dezbateri. (...) L. Situația de fapt și de drept

Intimitatea a fost ales de două ori, prin vot universal, egal, direct, secret și liber, ca președinte constituțional al României: prima oară la 20 mai 1990, a doua oară la 11 octombrie 1992 (al doilea tur de scrutin). Aceasta după ce, cu titlu provizoriu, în perioada decembrie 1989-mai 1990 exercitase funcția de șef al statului, ca președinte al CFSN și respectiv, CPUN. Abstracție făcând de provizoriul celor 5

a exercitat două mandate. Realitatea acestei situații este confirmată de intimat, care, în august 1992, adresându-se electoratului a afirmat: "La 20 mai 1990 mi-ai acordat votul și încrederea dumneavoastră. Am înțeles să-mi asum, cu toate riscurile, responsabilitatea acestui mandat. (...) Candidat pentru un nou mandat (al doilea, n.n.), cu angajamentul ferm de a respecta Constituția" în litera și în spiritul său - acționând în limitele prerogativelor acordate președintelui, asigurând un dialog permanent și o conlucrare constructivă a tuturor instituțiilor statului de drept, a tuturor factorilor politici și sociali din societatea noastră". Curtea Constituțională este obligată să țină seama de declarația președintelui Iliescu. Susținerea faptului că ambele mandate au fost constituționale se întemeiază pe o altă realitate de necontestat: România post-revoluționară nu a cunoscut vidul constituțional. În perioada 22 decembrie 1989-7 decembrie 1991, România a avut Constituție în sens material (ansamblu de reguli de drept, indiferent de natura sau forma lor, referitoare la principalele organe ale statului, la structura lor, la competențele lor, la funcționarea lor și la raporturile dintre acestea). Este exact ce ne spune profesorul Ioan Muraru în tratatul său de Drept constituțional și instituții publice (Editura "Procedia", București, 1993, p. 129 și următoarele): "După decembrie 1989, Constituția României era formată din acte cu caracter constituțional, precum și din dispozițiile Constituției din anul 1965, care nu au fost abrogate expres sau tacit. În această viziune, Constituția din 1965 a continuat să fie în vigoare cât privește drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, organele judecătorești, organele procuraturii, organizarea administrativă a teritoriului, organizarea administra-

victoria revoluției din decembrie 1989 - unele dintre ele au formulat noi principii constituționale, principii care s-au aplicat în societatea românească și care au fost preluate în Constituția din anul 1991". Dintre actele cu caracter incontestabil constituțional, două ne interesează în scopul prezentei contestații: Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale și Decretul-lege nr. 92 din 14 martie 1990, privind alegerea Parlamentului și Președintelui României. Despre cel dintâi, profesorul Muraru spune: "Este primul act normativ emis de către guvernământul de fapt instaurat în urmă victoriei revoluției din decembrie, act prin care s-a dat o organizare tranzitorie structurilor de putere din România. Acest Decret-lege a fost emis în realizarea Programului CFSN care a prevăzută, printre altele: abandonarea rolului conducător al unui singur partid și statomizarea unui sistem democratic pluralist de guvernământ; organizarea de alegeri libere; separarea puterilor legislative, executive și judecătorești în stat și ALEGEREA TUTUROR CONDUCĂTORILOR POLITICI PRIN TRU UNUL SAU, CEL MULT, DOUA MANDATE etc.

Suntem, deci, în prezența unui act constituțional major, a cărui importanță nu poate fi diminuată decât cu rea-credință. Și este locul să subliniem că nimeni nu este îndreptățit să privească Comunicatul către țară al CFSN din 22 decembrie 1989 ca pe o declarație politică oarecare, câtă vreme el este actul constitutiv, fundamental, al regimului politic inaugurat după prăbușirea dictaturii comuniste și care a legitimat moral, politic și juridic preluarea

tra de temelie a noii României" (vezi "Revoluție și Reformă"). Fără acest Comunicat nu ar fi existat nici Constituția din 8 decembrie 1991 și nici Curtea Constituțională.

La 8 decembrie 1991 a fost adoptată, prin referendum, Constituția României în sens formal (ca document scris, unic, cu valoare juridică superioară tuturor celorlalte reguli de drept). Având în vedere că de mai sus, este limpede că primul mandat al intimatului s-a aflat sub incidența a două Constituții, atât în sens material (dispozițiile neabrogate, explicit ori tacit, ale Constituției din 1965, la care s-au adăugat actele constituționale emise după 22 decembrie 1989), cât și în sens formal (Constituția în vigoare). Se mai poate susține, în aceste condiții, că primul mandat al intimatului (1990-1992) nu ar fi fost constituțional? Și dacă o atare susținere ar fi acceptată, este de datoria Curții Constituționale să precizeze ce valoare au actele președintelui (ării din toată această perioadă, cum ar fi numirea judecătorilor Curții Supremă de Justiție, în iunie 1990, numirea Procurorului General, desemnarea primului-ministru și semnarea a zeci de documente internaționale, în calitate de - repetăm - de președinte al României, în caz contrar ar însemna că toate aceste acte sunt emise de o persoană fără calitate și, deci, lovite de nulitate absolută. Nulă de drept ar fi și validarea alegerilor prezidențiale din 1990, în ideea că judecătorii care i-au confirmat alegerea au fost numiți ilegal. Și, în definitiv, dacă nu a fost constituțional, suntem autorizați să credem că a fost un mandat anti-constituțional întrebarea pe care ne-o punem este, însă, retorică, pentru că răspunsul în această privință ni l-a dat Hotărârea Curții Constituționale nr. 18, din 7 septembrie 1992, care a statuat că - cităm: "Constitu-

după 22 decembrie 1989, prin Decretul-lege nr. 92/1990 și nu funcția de președinte al Parlamentului provizoriu, cum a fost CFSN, respectiv CPUN". Or, această afirmație stă sub puterea lucrului judecat. Împrejurarea că Decretul-lege nr. 92/1990 nu folosește noțiunea de mandat este lipsită de orice relevanță. Suma prerogativelor constituționale ale Președintelui, precizate în cuprinsul acestui act normativ, constituie însuși conținutul noțiunii de mandat, căruia ulterior i s-a stabilit maximă în timp. În consecință, sub nici un motiv, primul mandat (1990-1992) nu poate fi exclus de la numărătoare. Nu ne rămâne decât să recurgem la o operațiune de aritmetică elementară pentru a ne da seama că Ion Iliescu a deținut două mandate. Obstația la sa de a candida și în toamna anului 1996, pentru a treia oară, la funcția de președinte al României, contravine flagrant prevederilor art. 81 alin. 4 din Constituție ("Nici o persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate") și art. 10 din Legea nr. 69, din 15 iulie 1992, pentru alegerea Președintelui României ("Nu pot candida persoanele care... au fost alese anterior, de două ori, ca Președinte al României"). Este inadmisibil ca, acum, în 1996, aceeași Curte Constituțională să propună să demonstreze, depășindu-și grosolan atribuțiile, nici mai mult, nici mai puțin decât... neconstituționalitatea Constituției și a Legii nr. 69 din 1992, despre care se afirmă că, "chiar dacă este pertinentă, nu este concludentă". Este vorba de texte constituționale extrem de clare, care nu se cer decât aplicate în litera și în spiritul lor. Vom demonstra în fața Curții că toate mistificările juridice la care se pretează Curtea Constituțională au drept unic rezultat totală ei descalificare morală juridică

tea prevederilor art. 81 alin. 4 din Constituție, în ideea de a se acredita - culmea! - neconstituționalitatea primului mandat. Fără a reveni asupra implicațiilor extrem de grave cărora le-ar da naștere această teză, dorim să amintim că alegerea președintelui României a stat, atât în 1990, cât și în 1992, sub imperiul principiului constituțional vizând limitarea strictă a mandatelor la două. Ce s-a urmat prin introducerea acestui principiu de bază la democrației ne-a spus-o Iliescu însuși, pe postul național de Televiziune în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, explicând acestui popor rostul limitării mandatelor: "Nimeni nu va putea fi înscăunat pe viață într-o funcție de conducere. Primește un mandat, dă socoteală de modul cum și-a îndeplinit mandatul, face loc altora care vin cu forțe proaspete, cu privire nouă. Să existe această permanentă înnoire, înprospătare, numai așa se poate asigura progresul continuu". (Atașăm documentul.)

Curtea Constituțională mai are încă timp să revină asupra hotărârii sale, altminteri asumându-și riscul de a legitima instaurarea unei alte dictaturi personale, în desprețul ordinii constituționale. În consecință, cerem Curții Constituționale să constate nulitatea absolută a candidaturii lui Ion Iliescu la funcția de președinte al României și să dispună BEC radierea acestei candidaturi.

Prof. dr. Corneliu Turianu
Simona Popescu
Gabriela Stoica
Gilda Lazăr
Mihai Creangă

România liberă

CAMPIONUL ABUZURILOR / Iliescu d
Cui îi e dor de dict

Grăție Curții Constituționale, transformată în executor al președintelui în funcție al României, candidatul ilegal Ion Ilie Iliescu a intrat în turul al doilea, sprintând în linie dreaptă spre cel de al treilea mandat, încununarea maratonului început acum șapte ani, la 22 decembrie 1989. Cel care pe "băricadele revoluției" se pronunța explicit pentru înlăturarea mandatelor, declarând pe postul național de televiziune că "nimeni nu va putea fi înscăunat pe viață într-o funcție de conducere", pentru că trebuie "să existe aceeași permanență înnoire, înprospătare, numai așa putându-se asigura progresul continuu", își încalca astăzi propria-i ordine constituțională. Considerându-se unic și de neînlocuit - semne clare ale puterii paranoide - Iliescu nu mai ține seama de nimic. Pentru a fi mai presus de lege a transformat Curtea Constituțională într-o trambulină, anexă a vrierii sale. În etapa contestării candidaturii lui Iliescu, la Curtea Constituțională s-a înregistrat un record absolut - peste 350 de contestații ce au fost "judecate" pe loturi, precum condamnatii poliției de ordinioară. Iată, de exemplu, Hotărârea nr. 57, prin care au fost respinse "ca neîntemeiate" (cunoscutul refren) contestațiile nr. 387 și 391 din 8 octombrie, precum și contestațiile nr. 397 și 402 din 10 octombrie. Toate aceste contestații, cumulate, au fost judecate pe 11 octombrie, între 8 și 11 octombrie, oricum al socotii, sunt mai mult de 48 de ore, adică termenul prevăzut de lege pentru soluționarea

cauzelor de acest gen. O fi funcțion
Culmea e că CC invocă respectarea ter
nețitarea părților, cerută imperativ în
edificare, publicăm două dintre conț
CC. Trebuie, totuși, să atragem atenția
potrivit afinităților ei: pasaje întreg
alegerilor prezidențiale și Convenția
fost omise din motivare. În opihia C
invocate și "nu reprezintă impedimen
unică lege, pe care și-a făcut-o singur
1996, prin care a fost respinsă contesta
este înlocuită în mod repetat ca argu
tăcere Hotărârea nr. 18 din 1992 ca
Judecată că "Constituția României are
României, funcție instituită după 22 de
92/90". Ca și Curtea Supremă de Jus
Curtea Constituțională s-a decis de p
prudența la comanda lui Iliescu. Pentru
Curtea a impus până la capăt secretiz
cerut insistenț să fie citați personal.

Domnului Costică Ionescu
Președintele Biroului Electoral
Central

Contestația nr. 397/10 oct. 1996 împotriva înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii intimului ION IULI ILESCU, pentru alegerile din 3 noiembrie 1996, la funcția de președinte al României, solicitând ca, prin Hotărârea ce o va pronunța, Plenul Curții Constituționale să constate nulitatea înregistrării menționatei candidaturi și, pe cale de consecință, să dispună neinclușterea ei în comunicarea adresată de Biroul Electoral Central către birourile electorale de circumscripție, cu privire la candidaturile înregistrate cu titlu definitiv.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 47/1992 și în deosebi cu cele ale art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, coroborate cu prevederile art. 20 alin. 2 din Constituția României ("Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate regulamentele internaționale"), cerem insistent ca prezenta contestație să fie judecată în ședință publică, intimatului urmând a fi citat la domiciliul indicat în cuprinsul propunerii sale de candidatură. De asemenea, cerem accesul presei la dosarul nr. 1.

Intimul a fost ales, de două ori, prin vot universal, egal, direct, secret și liber, ca președinte constituțional al României: prima oară la 20 mai 1990, a doua oară la 11 octombrie 1992 (al doilea tur de scrutin). Aceasta după ce, cu titlu provizoriu, în perioada decembrie 1989-mai 1990 exercitase funcția de șef al statului, ca președinte al CFSN și, respectiv, CPUN. Abstracție făcând de provizoriul celor 5 luni post-revoluționare, reiese că Intimul

a exercitat două mandate. Realitatea acestor situații este confirmată de intimat, care, în august 1992, adresându-se electoratului a afirmat: "La 20 mai 1990 mi-ați acordat votul și încrederea dumneavoastră. Am înțeles să-mi asum, cu toate riscurile, responsabilitatea acestui mandat. (...) *Candidez pentru un nou mandat* (ai doilea, n.n.), cu angajamentul ferm de a respecta Constituția - în literă și în spiritul său - acționând în limitele prerogativelor acordate președintelui, asigurând un dialog permanent și o conlucrare constructivă a tuturor institutiilor statului de drept, a tuturor factorilor politici și sociali din societatea noastră". Curtea Constituțională este obligată să țină seama de declarația președintelui Iliescu. Sustinerea faptului că ambele mandate au fost constituționale se întemeiază pe o altă realitate de necontestat: Vidanția post-revoluționară nu a cunoscut primul constituțional. În perioada 22 decembrie 1989-7 decembrie 1991, România a avut Constituție în sens material (ansamblu de reguli de drept, indiferent de natura sau forma lor, referitoare la principalele organe ale statului, la construcția lor, la competențele lor, la funcționarea lor și la raporturile dintre acestea). Este exact ce ne spune profesorul Ioan Muraru în tratatul său de Drept constituțional și instituții publice (Editura "Proarcadia", București, 1993, p. 129 și următoarele): "După decembrie 1989, Constituția României era formată din acte cu caracter constituțional, precum și din dispozițiile Constituției din anul 1965, care nu au fost abrogate expres sau tacit. În această viziune, Constituția din 1965 a continuat să fie în vigoare cât privește drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, organele judecătorești, organele procuraturii, organizarea administrativă a teritoriului, desigur, cu unele modificări. Cât privește actele - adoptate din

victoria revoluției din decembrie 1989, unele dintre ele au formulat noi principii constituționale, principii care s-au aplicat în societatea românească și care au fost preluate în Constituția din anul 1991". Dintre actele cu caracter îndubitabil constituțional, două ne interesează în scopurile prezentei contestații: Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale și Decretul-lege nr. 92 din 14 martie 1990, privind alegerea Parlamentului și Președintelui României. Despre cel dintâi, profesorul Muraru spune: "Este primul act normativ emis de către guvernământul de fapt instaurat în urmă victoriei revoluției din decembrie; act prin care s-a dat o organizare tranzițoriei structurilor de putere din România. Acest Decret-lege a fost emis în realizarea Programului CFSN care a prevăzut, printre altele: abandonarea rolului conducător al unui singur partid și statomnicirea unui sistem democratic pluralist de guvernământ; organizarea de alegeri libere; separarea puterilor legislative, executive și judecătorească în stat și ALEGEREA TUTUROR CONDUCĂTORILOR POLITICI ÎNTR-UNUL SAU, CEL MULT, DOUĂ MANDATE etc.

Suntem, deci, in prezenta unui act constituțional major, a cărui importanță nu poate fi diminuată decât cu rea-credință, și este locul să subliniem că nimănui nu-i este îngăduit să privească Comunicatul către țară al CFSN din 22 decembrie 1989 ca pe o declarație politică oarecare, cătă vreme el este actul constitutiv, fundamental, al regimului politic inaugurat după prăbușirea dictaturii comuniste și care a legitimat moral, politic și juridic preluarea puterii de către Ion Iliescu. De altfel, acesta din urmă a considerat că, în ziua

steaptă voturi

dictatură, să-l voteze!

mat și alci aritmetica mandatelor...
menul de 48 de ore ca să motiveze
n chiar textul contestațiilor. Pentru
statii, precum și Hotărârea nr. 57 a
a asupra selecției operate de Curte,
și referitoare la art. 10 din Legea
Europeană a Drepturilor Omului au
Curții, acestea sunt doar "motive"
nte juridice". Pentru Curte există o
ră: Hotărârea nr. 1 din 9 septembrie
ația Allatnei Civice. Această hotărâre
ment infalibil. În schimb, trece sub
are consfințea cu puterea lucrului
în vedere funcția de președinte al
decembrie 1989, prin Decretul-lege nr.
stție în cazul caselor naționalizate,
proprile ei decizii, schimbând juris-
u ca nimic să nu tulbure fărădelegea,
zarea judecătii, deși contestațiile au
i, iar procesul să se desfășoare în

prezența presei, pentru asigurarea unei depline transparențe. Unul dintre
contestatari, Paul Flores, el însuși judecător la Curtea Supremă de Justiție,
deci bun cunosător al procedurii, și-a dat și numărul de telefon de acasă,
declarându-se la dispoziția Curții în orice moment. Nu numai că n-a fost
chemat la proces, dar Curtea a ajuns până acolo încât să-l falsifice fără
jonă cererea, susținând că, în mod excepțional, a admis să nu fie citat!
Cellații contestații, în majoritate ziarști, au înroșit telefoanele Curții
Constituționale timp de 24 de ore, în speranța că vor fi citați. Răspunsurile
au fost de tipul: "nu cunoaștem încă, nu s-a decis, vom vedea", pentru ca
în final, tot telefonic, să se comunice direct verdictul: Contestație respinsă.
Fără motivare. Acesta este modul în care Iliescu și Justiția lui înțeleg să
respecte Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Constituția și legile
țării. Campionul ilegalităților și abuzurilor de putere așteaptă acum voturile
cetățenilor peste ale căror drepturi trece cu bocancii! Cui îi e dor de
dictatură să-l voteze.

Gilda Lazăr
Florin-Gabriel Mărculescu

tra de temelie a noii României" (vezi "Revolu-
ție și Reformă"). Fără acest Comunicat nu
ar fi existat nici Constituția din 8 decem-
brie 1991 și nici Curtea Constituțională.
La 8 decembrie 1991 a fost adoptată,
prin referendum, Constituția României în
sens formal (ca document scris, unic, cu
valoare juridică superioară tuturor
celorlalte reguli de drept). Având în vedere
cele de mai sus, este limpede că primul
mandat al intimatului s-a aflat sub inci-
denta a două Constituții, atât în sens ma-
terial (dispozițiile neabrogate, explicit ori
tacit, ale Constituției din 1965, la care
s-au adăugat actele constituționale emise
după 22 decembrie 1989), cât și în sens
formal (Constituția în vigoare). Se mai
poate susține, în aceste condiții, că primul
mandat al intimatului (1990-1992) nu ar fi
fost constituțional? Și dacă o atare sus-
ținere ar fi acceptată, este de datoria Curții
Constituționale să precizeze ce valoare au
actele președintelui țării din toată această
perioadă, cum ar fi numirea judecătorilor
Curții Supreme de Justiție, în iunie 1990,
numirea Procurorului General, desemna-
rea primului-ministru și semnarea a zeci
de documente internaționale, în calitate de
sa - repetăm - de președinte al României.
În caz contrar ar însemna că toate aceste
acte sunt emise de o persoană fără calitate
și, deci, lovite de nulitate absolută. Nulă
de drept ar fi și validarea alegerilor prezi-
dențiale din 1990, în ideea că judecătorii
care i-au confirmat alegerea au fost nu-
miți ilegal. Și, în definitiv, dacă nu a fost
constituțional, suntem autorizați să cre-
dem că a fost un mandat anti-constituțio-
nal? Întrebarea pe care ne-o punem este,
însă, retorică, pentru că răspunsul în
această privință ni l-a dat Hotărârea Curții
Constituționale nr. 18, din 7 septembrie
1992, care a statuat că - cităm: "Consti-
tuția României are în vedere funcția de pre-
ședinte al României, funcție instituită

după 22 decembrie 1989, prin Decretul-
lege nr. 92/1990 și nu funcția de președin-
te al Parlamentului provizoriu, cum a fost
CFRN, respectiv CPUN". Or, această
afirmație stă sub puterea lucrului judecat.
Împrejurarea că Decretul-lege nr.
92/1990 nu folosește noțiunea de mandat
este lipsită de orice relevanță. Suma pre-
rogativelor constituționale ale Președinte-
lui, precizate în cuprinsul acestui act nor-
mativ, constituie însuși conținutul noțiunii
de mandat, căruia ulterior i s-a stabilit
maximă în timp. În consecință, sub nici un
molly, primul mandat (1990-1992) nu
poate fi exclus de la numărătoare. Nu ne
rămâne decât să recurgem la o operațiune
de aritmetică elementară pentru a ne da
seama că Ion Iliescu a deținut două man-
date. Obstința sa de a candida și în
toamna anului 1996, pentru a treia oară,
la funcția de președinte al României con-
travine flagrant prevederilor art. 81 alin. 4
din Constituție ("Nici o persoană nu poate
îndeplini funcția de Președinte al României
decat pentru cel mult două mandate") și
art. 10 din Legea nr. 69, din 15 iulie 1992
pentru alegerea Președintelui României
("Nu pot candida persoanele care... au fost
alese anterior, de două ori, ca Președinte
al României"). Este inadmisibil ca, acum, în
1996, aceeași Curte Constituțională să-și
propună să demonstreze, depășindu-și gră-
solan atribuțiile, nici mai mult, nici mai
puțin decât... neconstituționalitatea Con-
stituției și a Legii nr. 69 din 1992, despre
care se afirmă că, "chiar dacă este per-
tinentă, nu este concludentă"! Este vorba de
texte constituționale extrem de clare, care
nu se cer decât aplicate în litera și spiritul
lor. Vom demonstra în fața Curții că toate
mistificările juridice la care se pretează
Curtea Constituțională au drept unic rezul-
tat totală ei descalificare morală, juridică
și politică.
11. Se face mult caz de neretroactivita-

tea prevederilor art. 81 alin. 4 din Con-
stituție, în ideea de a se acredita - culmea!
- neconstituționalitatea primului mandat.
Fără a reveni asupra implicațiilor extrem
de grave, cărora le-ar da naștere această
teză, dorim să amintim că alegerea
președintelui României a stat, atât în
1990, cât și în 1992, sub imperiul princi-
piului constituțional vizând limitarea stric-
tă a mandatelor la două. Ce s-a urmărit
prin introducerea acestui principiu de ba-
ză al democrației ne-a spus-o Iliescu în-
suși, pe postul național de Televiziune în
după-amiază zilei de 22 decembrie 1989,
explicând acestui popor rostul limitării
mandatelor: "Nimeni nu va putea fi în-
scăunat pe viață într-o funcție de con-
ducere. Primește un mandat, dă socoteală de
modul cum și-a îndeplinit mandatul, face
loc altora care vin cu forțe proaspete, cu
privire nouă. Să existe această permanen-
ță înnoire, înprospătare, numai așa se
poate asigura progresul continuu". (Ata-
șăm documentul.)
Curtea Constituțională mai are încă tim-
pul să revină asupra hotărârii sale, alt-
minteri asumându-și riscul de a legitima
instaurarea unei alte dictaturi personale,
în disprețul ordinii constituționale. În con-
secință, cerem Curții Constituționale să
constate nulitatea absolută a candidaturii
lui Ion Iliescu la funcția de președinte al
României și să dispună BEC radierea ace-
stei candidaturi.

Prof. dr. Corneliu Turianu
Simona Popescu
Gabriela Stolca
Gilda Lazăr
Mihail Creangă
Livia Dandara
Florin-Gabriel Mărculescu

DOMNULUI

COSTICA IONESCU

PRESEDINTELE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL

Subsemnatii prof.dr. Corneliu Turuianu, domiciliat în Bucureşti, str. Batiştei nr.37, ap.8, sectorul 2, Mihai Creangă, publicist, domiciliat în Bucureşti, B-dul Nicolae Titulescu nr.119, bl.3, scara C, et.I ap.63, sectorul 1, Gabriela Stoica, ziaristă, domiciliată în Bucureşti str.Voroneţ, bl.D5A, nr.9, sc.II, ap.25, sectorul 3, Livia Dandara, istoric, domiciliată în Bucureşti, Calea 13 Septembrie, nr.111, ap.30, sectorul 5, Gilda Lazăr, ziaristă, domiciliată în Bucureşti, str.Dimitrie Racoviţă nr.25, sectorul 2, Florin Gabriel Mărculescu, ziarist, domiciliat în Bucureşti, str.Soldat Sebe Nicolae nr.9, bl.S22, sc.I, ap.22, sectorul 3, Garofiţa Iuga, ziaristă, domiciliată în Bucureşti str.Băiculeşti nr.5, bl.A3, sc.B, ap.61, sectorul 1, Simona Popescu, ziaristă, domiciliată în Bucureşti, str.Bibescu Vodă nr.1, bl.P4, sc.II ap.33, sectorul 4, în temeiul art.11 alin.2 din Legea nr.69 din 15 iulie 1992 pentru alegerea Preşedintelui României, formulăm prezenta

C O N T E S T A T I E

împotriva înregistrării de către Biroul Electoral Central a candidaturii intimatului ION ILICI ILIESCU, pentru alegerile din 3 noiembrie 1996, la funcţia de preşedinte al României, solicitând ca, prin Hotărârea ce o va pronunţa, Plenul Curţii Constituţionale să constate nulitatea înregistrării menţionatei candidaturi şi, pe cale de consecinţe, să dispună neincluderea ei în comunicarea adresată de Biroul Electoral Central către birourile electorale de

circumscripție cu privire la candidaturile înregistrate cu titlu definitiv.

În conformitate cu prevederile art.14 alin.1 din Legea nr. 47/1992 și îndeosebi cu cele ale art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului coroborate cu prevederile art.20 alin.2 din Constituția României ("Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale"), cerem insistent ca prezenta contestație să fie judecată în sedință publică, intimatul urmînd a fi citat la domiciliul indicat în cuprinsul propunerii sale de candidatură. De asemenea, cerem accesul presei la dezbateri.

Nu solicităm obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea contestației de față.

Potrivit art.15 din Legea nr.47/1992, "cererile adresate Curții Constituționale sunt scutite de taxa de timbru".

I. Situația de fapt și de drept

Intimatul a fost ales de două ori, prin vot universal, egal, direct, secret și liber, ca președinte constituțional al României: prima oară la 20 mai 1990, a doua oară la 11 octombrie 1992 (al doilea tur de scrutin). Aceasta după ce, cu titlu provizoriu, în perioada decembrie 1989 - mai 1990 exercitase funcția de șef al statului ca președinte al CFSN și, respectiv, CPUN. Abstracție făcînd de provizoratul celor 5 luni post-revolu-

ționar, reiese că intimatul a exercitat două mandate. Realitatea acestei situații este confirmată de intimat, care, în august 1992, adresându-se electoratului a afirmat "La 20 mai 1990, mi-ați acordat votul și încrederea dumneavoastră. Am înțeles să-mi asum, cu toate riscurile, responsabilitatea acestui mandat.(...) Căndidea pentru un nou mandat (al doilea, n.n.), cu angajamentul ferm de a respecta Constituția - în litera și spiritul său - acționând în limitele prerogativelor acordate președintelui, asigurând un dialog permanent și o conlucrare constructivă cu tuturor instituțiilor statului de drept, a tuturor factorilor politici și sociali din societatea noastră". Curtea Constituțională este obligată să țină seama de declarația președintelui Iliescu. Susținerea faptului că ambele mandate au fost constituționale se întemeiază pe o altă realitate de necontestat: România post-revoluționară nu a cunoscut vidul constituțional. În perioada 22 decembrie 1989 - 7 decembrie 1991, România a avut Constituție în sens material (ansamblu de reguli de drept, indiferent de natura sau forma lor, referitoare la principalele organe ale Statului, la construcția lor, la competențele lor, la funcționarea lor și la raporturile dintre acestea). Este exact ce ne spune profesorul Ioan Muraru în tratatul său de Drept constituțional și instituții publice (Editura "Proarcadia", București, 1993, pp 129 și următoarele) : " După decembrie 1989, Constituția României era formată din acte cu caracter constituțional, precum și din dispozițiile Constituției din anul 1965

care nu au fost abrogate expres sau tacit. ~~Si~~ In această viziune, Constituția din 1965 a continuat să fie în vigoare cît privește drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, organele judecătorești, organele procuraturii, organizarea administrativă a teritoriului, desigur cu unele modificări. Cît privește actele adoptate după victoria revoluției din decembrie 1989, unele dintre ele au formulat noi principii constituționale, principii care s-au aplicat în societatea românească și care au fost preluate în Constituția din anul 1991". Dintre actele cu caracter indubitabil constituțional, două ne interesează în scopurile prezentei contestații: Decretul-lege nr.2 din 27 decembrie 1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale și Decretul-lege nr.92 din 14 martie 1990 privind alegerea Parlamentului și a Președintelui României. Despre cel dintîi profesorul Muraru spune: "Este primul act normativ emis de către guvernămîntul de fapt instaurat în urma victoriei revoluției din decembrie, act prin care s-a dat o organizare tranzitorie structurilor de putere din România. Acest Decret-lege a fost emis în realizarea Programului CFSN care a prevăzut, printre altele: abandonarea rolului conducător al unui singur partid și statornicirea unui sistem democratic pluralist de guvernămînt; organizarea de alegeri libere; separarea puterilor legislative, executive și judecătorească în stat și ALEGEREA TUTUROR CONDUCTORILOR POLITICI PENTRU UNUL SAU, CEL MULT, DOUA MANDATE" etc.

Suntem, deci, în prezența unui act constituțional major, a cărui importanță nu poate fi diminuată decât cu rea-credință. Si este locul să subliniem că nimănui nu-i este îngăduit să privească Comunicatul către țară al CFSN din 22 decembrie 1989 ca pe o declarație politică oarecare, câtă vreme el este actul constitutiv, fundamental al regimului politic inaugurat după prăbușirea dictaturii comuniste și care a legitimat moral, politic și juridic preluarea puterii de către Ion Iliescu. De altfel, acesta din urmă îl consideră - cităm - "piatra de temelie a noii României" (vezi "Revoluție și Reformă"). Fără acest Comunicat nu ar fi existat nici Constituția din 8 decembrie 1991 și nici Curtea Constituțională.

La 8 decembrie 1991 a fost adoptată , prin referendum, constituția României în sens formal (ca document scris, unic, cu valoare juridică superioară tuturor celorlalte reguli de drept). Având în vedere cele de mai sus, este limpede că primul mandat al intimatului s-a aflat sub incidența a două Constituții, atât în sens material (dispozițiile neabrogate, explicit ori tacit, ale Constituției din 1965 la care s-au adăugat actele constituționale emise după 22 decembrie 1989) cât și în sens formal (Constituția în vigoare). Se mai poate susține în aceste condiții că primul mandat al intimatului (1990 - 1992) nu ar fi fost constituțional ? Si dacă o atare susținere ar fi acceptată, este de ^{să precizeze} datoria Curții Constituționale ce valoare au actele președintelui țării din toată această perioadă, cum ar fi numirea judecătorilor

Curtii Supreme de Justiție în iunie 1990, numirea Procurorului general, desemnarea primului-ministru și semnarea a zeci de documente internaționale, în calitate sa - repetăm - de președinte al României. În caz contrar ar însemna că toate aceste acte sunt emise de o persoană fără calitate și deci lovite de nulitate absolută. Nulă de drept ar fi și validarea alegerilor prezidențiale din 1990 în ideea că judecătorii care i-au confirmat alegerea au fost numiți ilegal. Și, în definitiv, dacă nu a fost constituțional, suntem autorizați să credem că a fost un mandat anti-constituțional ?

Întrebarea pe care ne-o punem este însă retorică, pentru că răspunsul în această privință ni l-a dat Hotărîrea Curții Constituționale nr.18 din 7 septembrie 1990 a statuat că - cităm: "Constituția României are în vedere funcția de președinte al României, funcție instituită după 22 decembrie 1989, prin Decretul-lege nr. 92/1990 și nu funcția de președinte al Parlamentului provizoriu, cum a fost CFSN , respectiv CPUN". Or, această afirmație stă sub puterea lucrului judecat. Împrejurarea că Decretul-lege nr.92/1990 nu folosește noțiunea de mandat este lipsită de orice relevanță. Suma prerogativelor constituționale ale Președintelui precizate în cuprinsul acestui act normativ constituie însuși conținutul noțiunii de mandat, căruia ulterior i s-a stabilit maximă în timp.

În consecință, sub nici un motiv, primul mandat (1990 -1992) nu poate fi exclus de la numărătoare. Nu ne rămîne decît să recurgem la o operațiune de aritmetică elementară pentru a ne da seama că Ion Iliescu a deținut două mandate. Obstinația sa de a candida

și în toamna anului 1996, pentru a treia oară, la funcția de președinte al României contravine flagrant prevederilor art.81 alin. 4 din Constituție ("Nici o persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate.") și art.10 din Legea nr.69 din 15 iulie 1992 pentru alegerea Președintelui României ("Nu pot ~~fixa~~ candida persoanele care... a u fost alese anterior, de două ori, ca Președinte al României"). Este inadmisibil ca, ^așcum, în 1996, aceeași Curte Constituțională să-și propună să de monstre, ^{și} depinzându-și grosolan atribuțiile, nici mai mult nici mai puțin decât...neconstituționalitatea Constituției și a Legii nr.69 din 1992, despre care se afirmă că "chiar dacă este pertinentă, nu este concludentă" ! Este vorba de texte constituționale extrem de clare care nu se cor decât aplicate în litera și spiritul lor. Vom demonstra în fața Curții că toate mistificările juridice la care se protează Curtea Constituțională au drept unic rezultat totala ei descalificare morală, juridică și politică.

II Se face mult caz de noretroactivitatea prevederilor art. 81 alin.4 din Constituție, în ideea de a se acredita - culmea ! - neconstituționalitatea primului mandat. Fără a reveni asupra implicațiilor extreme de gravă căderea le-ar da naștere acastă teză, dorim să amintim că alegerea președintelui României a stat, atât în 1990 cât și în 1992, sub imperiul principiului constituțional privind limitarea strictă a mandatelor la două.Ce s-a urmărit prin introducerea acestui principiu de bază al democrației ne-a spus-o

Iliescu înscris, pe postul național de Televiziune în după-amiaza zi-
lei 22 decembrie 1989, explicând acestu^{popor} ~~postul~~ limitării manda-
telor: "Nimeni nu va putea fi înscris pe viață într-o funcție de
conducere. Primește un mandat, dă secească de modul cum și-a înde-
plinit mandatul, face loc altora care vin cu forțe proaspete, cu privi-
re nouă. Să existe această permanentă înnoire, înprospătare, numai
așa se poate asigura progresul continuu." (atașăm documentul).

Curtea Constituțională mai are încă timpul să revină asupra
hotărârii sale, altminteri asumându-și riscul de a legitima instau-
rarea unei alte dictaturi personale, în disprețul ordinii constitu-
ționale. În consecință, cerem Curții Constituționale să constate nu-
nulitatea absolută a candidaturii lui Ion Iliescu la funcția de
Președinte al României și să dispună BEC radierea acestei candidaturi.

Prof. dr. Corneliu Turianu

Garofița Iuga

Simona Popescu

Mihai Creangă

Creangă

Ca briela Stoica

Gilda Iazăr

Livia Dandara

Florin-Gabriel Mărculescu

Mărculescu

București, 9 octombrie 1996

CUVÂNTUL ROSTIT DE PREȘEDINTELE CONSILIULUI FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE

la postul de televiziune în după-amiaza zilei de 26 decembrie 1989

Stimați concetățeni,

În Constituție vor fi consfințite principii ale eligibilității obligatorii a tuturor organelor și factorilor de conducere de la nivel central până la nivel local. Discutăm chiar o idee despre eligibilitate și a miliției care să răspundă în fața maselor populare și nu invers. Miliția, din instrument al reprimării, al puterii, să devină instrumentul care să servească masele populare, să fie sub controlul acestora. De asemenea, limitarea mandatelor. Nimeni nu va putea fi înscăunat pe viață într-o funcție de conducere. Primește un mandat, dă socoteală de modul cum și-a îndeplinit mandatul, face loc altora care vin cu forțe proaspete, cu privire nouă. Să existe această permanentă înnoire, îmborsărire, numai așa se poate asigura progresul continuu. De asemenea, mai multă modestie în viața particu-